

Nr 141.

Av herr **Pålsson**, om *maximering av avlöningen vid vissa kommunala nödhjälpsarbeten.*

I annan motion har jag haft anledning föreslå, att av årets anslag till arbetslöshetens bekämpande ett visst belopp ställes till landsbygdskommunernas förfogande, för att av deras arbetslöshetsstyrelser användas för sådana ändamål som i motionen anföres. Det har visat sig att numera även på landsbygden framväxer krav på beredande av kommunala nödhjälpsarbeten, merendels av säsongarbetare. Sådana krav har man förut skämts för att begära, då säsongarbetarnas högre betalning ansetts utgöra ersättning även för arbetslöshetsperioden, som ju ständigt återkommer, beroende av årstiderna. Tiderna förändras, och nu är det icke ovanligt att dessa nya krav framställas. Industriens säsongarbetare med en timlön av 80 öre i timman begär någon vecka efter sitt arbetsavtals slut nödhjälpsarbete av kommunen. Härvidlag som i allt annat utmejslas så småningom en viss rangskillnad, så att t. ex. sockerbruksarbetare som haft 80 öre i timmen anse sig icke kunna mottaga nödhjälpsarbete av kommunen under 60 öre i timmen. Jag har själv bevittnat en sådan meningsriktningsrangordnings seger vid ett kommunalt nödhjälpsarbetsföretags sammanträde. Arbetslösa jordbruksarbetare kunna naturligtvis icke få högre betalning än den ordinarie, om de nu över huvud kunna få deltaga i nödhjälpsarbeten. Rangrullan är ju för övrigt bortlagd i det borgerliga samhället.

Naturligtvis kan sådant endast förekomma i de kommuner, som hava socialdemokratisk majoritet både i kommunal- som arbetslöshetsstyrelse.

Emellertid måste det anses som orätt, att arbetslöshetstimpning kan i en kommun bestämmas till högre belopp, än vad statens arbetslöshetskommission bestämt som det normala för orten, i förhållande till arbetslönerna på platsen.

Då jordbrukarna i allmänhet icke numera kunna ur sin brukade jord utvinna en bärning, som ger dem möjlighet att förränta sin skuld, ändock måste betala kommunalskatter efter egendomens taxeringsvärde, är det orätt, att en majoritet inom kommunen kan pålägga dem extra bördor genom för hög arbetslöshetsbetalning.

I hopp att vederbörande utskott vill formulera de bestämmelser, som krävas för främjande av den mening som ovan framlagts, vill jag föreslå,

att riksdagen ville besluta, att kommun, som på egen bekostnad bereder arbetstillfällen för arbetslösa inom kommunen, icke får besluta att högre timlön eller ackordslön härför utbetalas än 20 % under den i orten gällande normala grovarbetarelönen.

Stockholm den 19 januari 1932.

Jöns Pålsson.